

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

*Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega*

Leto XXIII; številka 536 datum 15. 9 2019

VSAKA ŠOLA NEKAJ STANE, Gregor Čušin

Drage moje učiteljice in učitelji! Mnogo vas je ... premnogo. Preveč verjetno, da bi se vas vseh spomnil ... da bi si zapomnil vse, ki so z ređovalnico v roki prečkali mojo pot k učenosti! In čeprav sem kot učenec o vas verjetno razmišljal podobno kot moji otroci o svojih učiteljih ali pa morda še slabše in (še) bolj ostro, se vas takole iz časovne razdalje prav vseh spominjam blago in predvsem s hvaležnostjo. In nič novega ne bom povedal, če zapišem, da so se mi **v spomin najbolj vtisnili tisti, pred katerimi sem kot učenec najbolj trepetal, se jih bal** (*zdaj vem, da se temu reče: strahospoštovanje!*), **ki so veliko zahtevali in smo jih zato temu primerno – mirno lahko rečem – sovražili!** In vsi tisti, ki smo jih takrat tako ljubili in častili, ker so se z nami zabavali in nam popuščali, so zdaj le blede sence na sliki spomina in komaj jim še vem imena. Če sploh! Je že tako: Roka, ki zgolj boža, je sicer prijetna in blaga ... a po navadi uspava. In ne pripelje nikamor. Saj tisti, ki spi, ne hodi. Razen seveda, če ga ne nosi luna! **A roka, ki vodi ... ki ve, kam vodi ... ki ve, da mora voditi ... trdno stisne. In ne izpusti! In pusti odtis.** Boli, o seveda boli, a si na cilju. In mravljinci, ki jih čutiš zaradi stiska, te še leta spominjajo na tistega, ki te je vodil. Ki te je s svojim stiskom rešil iz prenekaterere stiske! In zdaj kot oče, kot nekdo, ki vzgaja in uči, še toliko bolj cenim vse tiste učitelje na moji poti, ki so kljub moji jezi, slabi volji, grdim besedam in celo sovraštvu, vztrajali ... in niso izpustili moje roke ... čeprav sem se branil in upiral ... in so me pripeljali, kamor so me morali pripeljati ... kamor so se s svojim poklicem zavezali, da me bodo pripeljali! In se seveda zavedam, da učiteljic in učiteljev nisem srečeval samo v šolah, v razredih, v predavalnicah ... ampak so me učili in vodili prav vsi, ki sem jih srečal in srečeval v življenju ... In se s strahom zavem, da tudi sam učim in vzgajam in vodim vse, ki jih srečam in srečujem ... In preišlujem, kolikokrat sem spustil, ko bi moral držati, in kolikokrat držal, ko bi moral spustiti ... kolikokrat sem božal, ko bi moral prijeti ... kolikokrat sem kazal, ko bi moral voditi ... kolikokrat sem bil na počitnicah, ko bi moral učiti ...

Pon., 16. 9. Kornelij in Ciprijan	Ob 19. uri za + Antona Košana
Tor., 17. 9. Robert Bellarmino	Ob 19. uri za + Franca Miklavca in vse pri hiši umrle
Sre., 18. 9. Jožef Kupertinski	Ob 8. uri Bogu in Devici Mariji v zahvalo ter priprošnjo
Čet., 19. 9. Januarij	Ob 19. uri sv. p. Piju v zahvalo za prejete milosti
Pet., 20. 9. Andrej Kim Taegon	Ob 19. uri za + Marijo in Franca Nagliča ter 4 brate in njune starše
Sob., 21. 9. MATEJ	Ob 17. uri pri Mariji za + Ivana Pušnika Ob 19. uri za + Barbaro Šmid
Ned., 22. 9. 25. NEDELJA MED LETOM SLOMŠKOVA NEDELJA	Ob 8. uri Bl. A. M. Slomšku na čast za dušno in telesno zdravje in Božje varstvo
	<i>Ob 10. uri na Sv. Antonu:</i> SREČANJE ZAKONSKIH JUBILANTOV <i>za + Dušana Kovača in + Barakarjeve starše</i>
	Ob 11.30 za + Marijo in Jakoba Miheliča
Od 23. – 27. 9. bom »zdoma« ...	<i>Ta čas me bosta nadomeščala:</i> <i>g. dekan dr. Ivan Rojnik (02/887 15 07) in</i> <i>g. Marko Drevenšek (02/876 11 77 ali 041/559 549)</i>
Sob., 28. 9. Venčeslav	Ob 17. uri v Josipdolu za + Stanka Kačiča ter brata Mihaela in očeta Karla ob 19. uri za + Jožeka Miheliča
Ned., 29. 9. 26. NEDELJA MED LETOM	Ob 8. uri za vse + Brišnikove in Jerebove <i>Ob 10. uri na Sv. Antonu za vse + Hribernikove</i> Ob 11.30 pri sv. Bolfenku za + Marijo Mavrič <u><i>Spomin:</i></u> <i>za vse + Prapertnikove</i> <i>(g. Anton Šeruga pri sv. Jožefu nad Celjem)</i>
	<i>Posvetitev stalnih diakonov, stolnica, ob 15.00</i>
Pon., 30. 9. hieronim	Ob 19. uri Bl. A. M. Slomšku v zahvalo za prejete milosti
MOLITVENI NAMEN SVETEGA OČETA	<i>Da bi dih Svetega Duha prebudil novo misijonsko pomad v Cerkvi</i>
Tor., 1. 10. Terezija Deteta Jezusa	Ob 19. uri za + Antona Pečolerja

Sre., 2. 10. Angeli varuhi	Ob 8. uri Bogu in Devici Mariji v zahvalo ter priprošnjo
Čet, 3. 10. Francišek Borgia	Prvi četrtek - ob 19. uri za + Leopoldino in Maksimilijana Roškarja
Pet., 4. 10. Francišek Asiški	Prvi petek - ob 19. uri na čast Srcu Jezusovemu v zahvalo ter priprošnjo
Sob., 5. 10. Marija Favstina Kowalska	Prvi sobota Ob 17. uri pri Mariji za + Marijo in Jožefa Hribernika ter vse + pri Kovaču Ob 19. uri za + Jožefa Pušnika, obl.
Ned., 6. 10. 27. NEDELJA MED LETOM ROŽNOVENSKA NEDELJA	Prva nedelja – darovanje za novo streho na cerkvi sv. Lenarta in za potrebe župnij Ob 8. uri za + Julija Lesjaka in + Samčevo družino <i>Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Marjana Kanopa</i> <u>Ob 11.30 na Janževskem vrhu</u> za + Marijo in Viktorja Kozjaka in vse + na Pokeržnikovem

OBSTAJAJO PA OČETJE, KI MOLIJO. TAM DOLI.

Nekje sem slišal: **“Kjer moli oče, moli cela družina.”** Ko sem slišal tale stavek, me je v resnici presenetil njegov pomen. Do takrat sem bil nekako prepričan, da je pravzaprav za versko vzgojo otrok in ohranjanje vere, bolj pomembna **mama**. Ali pa v naših razmerah **stara mama**. Nekje sem celo našel podatke iz neke raziskave, ki je pokazala, da **veliko več ljudi ohrani vero v odrasla leta, če je v družini molil oče**.

Molitev je za “babe” ... Pred nekaj leti, ko mobilnih telefonov še nismo imeli, smo se (*naša družina: midva in štirje otroci takrat stari nekako od 6 do 16 let*) vračali s Krima. V gozdovih nad Podpečjo nas je zajela tema, izgubili smo se s poti. Tema je bila tako gosta, da nismo videli prav nič. Držali smo se za roke, najprej jaz, potem vsi štirje otroci, na koncu žena. Se spomnim, da je bila tema tako gosta, da sem z nogami tipaje iskal prehode. Korak za korakom smo se počasi prebijali po precej nevarnem kraškem terenu. Nismo vedeli, če sploh gremo v pravo smer. Ta male dva sta že malo *“cmrgljala”* ... Prav vse nas je bilo strah. Takrat pa žena: **“Usedimo se in zmolimo.”** Niti na misel mi ni prišlo, da bi kaj ugovarjal v stilu *“molitev je za babe”*. Usedli smo se in neverjetno goreče molili. Vsi! Kmalu smo v daljavi zaslišali lajež psa, ki nam je pokazal pravo smer ... **O, kako Bog poskrbi!**

Zadnjič sem imel v večernih urah, ko ljudje že pridejo s *»šihta«*, v manjšem kraju predavanje za starše birmancev, ki mu je sledil kratek sestanek s tehničnimi navodili za starše. Od 36 birmancev, se je predavanja udeležilo 27 mam (*sem štejem tudi*

eno babico) in 1 oče. Pa še en možakar, ki je prišel od drugod, ter župnik. Razmerje med moškimi in ženskami je bilo torej 1 proti 9. Zdi se mi, da je to tudi kar dobra primerjava tudi glede molitve in odgovornosti za versko vzgojo. Tudi sicer se nam zdi, da je skrb za vzgojo, še posebej pa za versko, bolj "ženska reč".

Kje so očetje molivci, kje so očetje vzgojitelji?

Družine brez (vpliva) očetov ... Očetje smo izginili iz življenj naših družin. Za vzgojo se zanimamo vedno manj. Ni več avtoritete očeta, ni več zgleda trdnosti, tudi ni zgleda očetove molitve. Očetov pravzaprav velikokrat tudi fizično ni več v družini. Po ločitvi namreč feministično naravnane socialne službe otroke večinoma dodelijo materi. Če že ne pride do ločitve, se moški velikokrat šlevasto umakne in v družino samo še hodi jest in spat. Prostorov za umik je pa veliko. Lahko je to kar šank, kjer se moški umakne v omamo alkohola in se raje kot s svojo lepoticco, ukvarja z oblinami kelnarce. Umakne se lahko v pretirano ukvarjanje s poslom, kar je družbeno sprejemljivo in hvalevredno, lahko pa tudi v pretiran hobi, šport in tudi v pornografijo. Mama se tako – kot ve in zna – trudi z vzgojo, a najkasneje v puberteti se zatakne. Mama velikokrat ne zmore sama postavljati jasnih meja (*menim, da je za to bolj poklican oče*), v naravnosti "vse za ugodje otroka" ga scrklja, ne omogoči mu izkušnje nelagodja (*dr. Viljem Ščuka pravi, da "spodbudo za neko dejavnost sprožijo čustva nelagodja, saj se želi človek že od nekdaj znebiti dolgotrajnega nelagodja"*). Otroci – največkrat sinovi – tako ostanejo tudi v pozna odrasla leta preprosto doma. Velikokrat se kot zajedavci pripnejo na mamo, uporabljajo njene storitve in zapravljajo njen denar. Če ni očeta, pa tudi, če oče nima moči, potem ni nikogar, ki bi parazita odstranil in ga brcnil v realnost življenja. Tako mama v kakršni-že-koli odsotnosti očeta vzgoji dečka pri štiridesetih, ki dejansko ni sposoben oditi "izpod njenega krila", ki se ni sposoben zavezati v zvezo z žensko za več kot – malo pretiravam – eno noč, ki ni sposoben prevzeti polne odgovornosti za svoja ravnanja.

Obstajajo pa očetje, ki molijo. Tam doli.

No, nekaj jih je tudi v naših krajih, a "tam doli", v svetu, ki sedaj trumoma prihaja k nam, pa molijo praktično vsi očetje. Sam imam izkušnjo iz svetovnega komiteja odraslih skavtov (*dvanajst ljudi, od tega trije iz arabskega dela sveta, eden iz Indije, eden iz Avstralije, ena iz Kanade, ostali iz Evrope*). Kolegi iz arabskega dela sveta so edini redno molili. Od osmih iz zahodnega dela sveta, sem edini šel v nedeljo k maši, drugim se ni zdelo vredno v nedeljo niti za eno uro prekiniti zasedanja. V ogromni cerkvi v bogati četrti Bruslja, sicer spremenjeni v dvorano za orgelske koncerte, nas je bilo v nedeljo zjutraj zbranih kakih 30 ostarelih vernikov.

PREPROSTOST.SI, Aleš Čerin